

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 20 серпня 1983 року

№ 99 (3294)

Ціна 2 коп.

З ВЕЛИКИМ інтересом знайомляться комсомольці, молодь, як і всі трудящі області, з матеріалами зустрічі в ЦК КПРС, виступом на ній Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Ю. В. Андропова. У відгуках, які надходять до редакції, слова відданості рідній партії, слова вдячності ветеранам за їх великий внесок у справу виховання молоді зміни, повідомлення про те, чим живе сьогодні молодь.

виконала за сім місяців, надовівши понад план 229 кілограмів молока. Нині працюю в рахунок 1984 року.

Н. БУЯЛО,
доярка колгоспу імені
Леніна.
Компанієцький район.

Колішні воїни часто виступають перед молодими виробничниками, школярами міста і району. А недавно мешканці піонерського табору «Дружба» виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром» зустрілися з колишнім командиром партизанського загону «Народний месник» Іваном Наумовичем Петраковим і комісаром Петром Даниловичем Куркіним, які в роки війни боролися з фашистами на Смоленщині.

Піонери тепло вітали колишніх партизан, захоплено слухали їхні розповіді. По закінченні зустрічі діти і ветерани домовилися про подальші дружні зв'язки у новому навчальному році.

В. ПАВЛЕНКО,
завідуючий відділом
масово-політичної роботи
Паладу культури
імені Леніна м. Світловодська.

Завдячую наставниці

У виступі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Ю. В. Андропова на зустрічі з ветеранами партії наголошувалося на необхідності поліпшення роботи з молоддю у питаннях вироблення професійних навиків, використання молодими досвіду наставників для власної творчої праці. Я, молода доярка, добре знаю ціну дружнім по-

радам моїх колег Меланії Плахоні, Надії Ткаченко, Надії Тимченко, Галини Михайленко. За десять років роботи у колгоспі імені Леніна не раз мене виручала їх товариська допомога. Найщиріших слів подяки заслуговує і моя наставниця, ветеран праці, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора та «Знак Пошани» Надія Павлівна Гаморя. Завдяки її турботам і порадам, багаторічному досвіду, яким так щедро ділиться доярка з молоддю, я і навчилася працювати. Планове річне завдання по надоях молока на кожну корову я

Клуб ветеранів війни

створено кілька місяців тому при Паладі культури імені В. І. Леніна м. Світловодська. Його очолює Микола Васильович Аристаров, учасник Великої Вітчизняної, заслужений будівельник УРСР. Робота клубу стала особливо актуальною після зустрічі у Центральному Комітеті КПРС з ветеранами партії.

Результатом свідомої дисципліни і вдосконалення організації праці стали трудові успіхи членів колективу комуністичної праці ІМК ремонтно-технологічного цеху Долинської дистанції сигналізації і зв'язку, який соціалістичне зобов'язання першого півріччя виконав на 115 процентів.

На знімку: начальник ремонтно-технологічного цеху секретар комсомольської організації Валерій ЦИХНЕНКО (в центрі) проводить обговорення виступу Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Ю. В. Андропова на зустрічі з ветеранами партії.

Фото М. САВЕНКА.

Характер гартується в роботі

Кожного ранку о восьмій для них починається звичайний робочий день. Колгоспний автобус відвозить їх на місце роботи — садово-городню бригаду колгоспу імені Шевченка Новгородківського району. Майбутні лісоводи, механіки і технологи лісового господарства допомагають трудівникам швидко і своєчасно збирати і відправляти в торговельні точки городину і фрукти.

Студзатин «Юність» Малинського лісотехнічного технікуму по чисельності немалій, близько п'ятдесяти чоловік. Але командир Микола Олександрович Людмила Оксенко, а може, через те, що білий СЗ — народ дисциплінований.

Живуть і працюють дружно, весело.

— Ми просто не маємо ніякого права працювати погано, — говорять Мико-

ла Олександрович. Колгосп забезпечив нам безплатне харчування, виділив гуртожиток, тобто, зробив усе, щоб ми відчували себе тут як удома.

Може, це трохи і негачно, бо за домівкою вони все-таки скучають. Але в листах до рідних навіть натяку про це. Навіть Надія Федосюк, Таня Ніколенко, Володя Дацко, Леона Стаскевич переконують батьків: якщо ми тут і гості, то дуже бажані.

Члени студентського загону міцно здружилися із місцевою молоддю. Недавно на суботинку разом почали будувати сільський танцювальний майданчик. Ще одна така трудова зустріч — і об'єкт буде готовий.

Звичайно, головне завдання студентів — успішно працювати. Але і відпочинок — справа далеко не остання. При добре налагодженому відпочинку і робота ладиться — в цьому твердо переконані Валентин Пригорицький, Яків Авраменко, Ігор Щербатий, Юрій Степа-

ненко — активні учасники вокально-інструментального ансамблю. Хлопцям дозволили користуватися музичними інструментами клубу, скоро студзатинці виступлять із концертом перед трудівниками колгоспу імені Шевченка.

Дружать у загоні зі спортом. Недавно відбувся міжбригадний змагання з футболу і волейболу. Найспівнішими футболістами стали лісоводи на чолі з капітаном Ми-

колом Кіханом, а першість по волейболу виграв колектив механіків (капітан — Едуард Іващенко). Для систематичних занять хлопці спорудили біля гуртожитку перекладину. Тепер кожний бажачий може випробувати міць своїх м'язів. Не треба вже й говорити, який великий заряд бадьорості на цілий день дає ранкова фіззарядка. Тому її щодня по черзі проводять бригадири. А той, хто не дуже охоче встає на зарядку, має змогу побачити себе у

сатиричному випуску «Бюлетеня».

Дівчат у «Юності» небагато, всього десять. Хлопці ставляться до них по-ажитавменськи: першими пропускають в автобус, на полі стараються важку роботу взяти на себе. А дівчата у вихідні дні приємно дивують їх своїми кулінарними здібностями. Хто ж відмовиться від вареників із сиром чи гарячих пиріжків! Кухарі Раїса Корнієна Мишко та Поліна Федорівна Хібеба дають майбутнім господарям можливість пофантазувати. А де треба, допоможуть своєчасною порадою.

Задумали студзатинці одну добру справу. Порадившись із головою профкому колгоспу Валентиною Іванівною Прокудіною, вирішили підібрати одиницю ветеранів та інвалідів Великої Вітчизняної війни по господарству: дров нарубати, бургунію до ладу довести. Для людей похилого віку це відчужена допомога. Тому таке рішення білий загон можна тільки вітати.

О. СКИРТАНЬ.
Новгородківський район.

Як і личить

ватажку

«Зелені жива» у радгоспі «Шляхом Леніна» стали першою турботою комітету комсомолу господарства, молодих трудівників: вже заготовлено 5306 тонн зеленої маси. Особливо добре працює тракторист Леонід Карташов. З поля до силосних ям (відстань 7 кілометрів) при денній нормі 49 тонн він перевозить 65—70. Леонід — групкомсорг створеного в цьому році КМК по заготівлі кормів. Непогано працює і комсомолець Микола Черпищенко — при тій же нормі до силосних ям доставляє 53—56 тонн, комсомолець Іван Юрченко також перекриває денну норму на 10—11 тонн.

В. ГРЕЧКОСІЙ,
інструктор Олександрівського РК ЛКСМУ.

Вклад

МОЛОДИХ

Активну участь у заготівлі кормів для громадської худоби беруть 2696

комсомольців і молодих трудівників нашого району. Нині вони вже припасли близько 136000 тонн кормів. Це — понад 30 процентів від усього заготовленого.

Ударно працюють комсомольці колгоспу імені Шевченка, де секретарем Анатолій Базака. Майже всі спільники беруть участь у кормозаготівлі. При господарстві побудовано відгодівельний комплекс великої рогатої худоби. І щоб забезпечити її необхідною кількістю кормів, молодь старається працювати швидкими темпами: вже заготовлено 212 тонн різноотрав'я.

Комсомольсько-молодіжний механізований кормодобувний загін, створений у цьому ж колгоспі, працює за методом бригадного підраду. 10 чоловік загону при плані 2000 заготовили нині 2546 тонн кормів. Тон у роботі задають бригадир молодий комуніст Григорій Левченко, Сергій Проскуров, Василь Весняк, комсомолец Віктор Жабчик.

Л. АРМАШОВ,
завідуючий відділом
комсомольських організацій
Бобринецького РК ЛКСМУ.

ЛІТО ПІОНЕРСЬКЕ

НАШЕ МІСТЕЧКО

Мальовничі береги, затишок і прохолода у спекотний літній день, можливість порибалити — все це приваблює сотні людей до річки Інгулець. Вдодні прибережної долини розміщені численні бази відпочинку та піонерські табори. Опівдні, коли сонце особливо нещадно палить, іреш про воду або лісовий затінок. Це врахували, обираючи місце для міжколгоспного піонерського табору «Світланок».

Спочатку тут були лише намети та літня кухня. Два роки тому почалася основна реконструкція — на місці колишніх наметів вросли акуратні симпатичні терени, появилася ідальна. Тепер на цій маленькій території безроздільно господарюють діти.

У таборі, зграюючи вікові групи школярів, утворено три загони — «Сонечко» (найменші), «Космос» і «Мрія». Недавно почалася третя зміна, у піонерське містечко приїхало відпочивати дев'яносто учнів 1—7 класів. Це діти, батьки яких працюють у колгоспах і радгоспах Петрівського району.

Весело і цікаво житесь тут дітям. Аж про відпочинку юних мешканців «Світланку» турбуються молоді — старша піонервожата студентка Кіровоградського педінституту Л. Голуб, інструктор із плавання студент К'СМУ М. Давидко, медсестра Т. Кочерга.

Коли ми прибули у табір, комсомолець М. Давидко разом із своїм старшим товаришем і колегою В. І. Кондрашовим обстежували дно Інгулець у місці, де купаються діти. Багато справ в інструкторів у цей період. Третя зміна почалася, і їм треба ознайомити дітей із правилами поведінки на воді, запитати у кожного школяра, як він плаває, укомплектувати групи тих, кого слід учити плавати. Перший вихід на річку — найвідповідальніший. З цього дня діти знатимуть,

що місце плавання обгороджене буйками, що купаються по загонах, а після того обов'язково загальна фіззарядка.

Оздоровлення і відпочинок дітей поєднуються із виховною роботою. Успішно працюють комсомольці А. К. Вуйван та О. М. Радул. Спочатку вони були загонними вождями, тепер вихователі. Сьогодні вони особливо заклопотані — разом зі своїми вихованцями готують День казки.

Тепер познайомимося із мешканцями піонерського містечка. Дану Янишину із села Петрівки та Ігоря Хошика з Петрового називають «старожилками» — вони у таборі другу зміну. На запитання, чому залишилися, в один голос відповіли: «Тут весело багато нових друзів».

У таборі гамірно — розмови, сміх, з віком піонерської кімнати лунають пісні. «Це наші солісти Н. Скрипник, Д. Янишина і А. Задоронина готуються до свята казки», — пояснила вожата. Проте піонери не лише веселяться і купаються, а й працюють. Стало традицією у таборі овочі і фрукти, випікані у колгоспі, збирати самим школярам. Тепер вони знають, що звідки береться, тому у ідальні «Світланку» ніколи не залишається хліба на столі. У полі на роботі відзначаються піонери В. Дуда, І. Кошин, І. Попович, С. Скрипник, Т. Дубина, Л. Капітула та В. Титаренко.

У вожатих і вихователів багато планів — організувати концерт для жителів села Богданівки, здійснити дві мандрівки по навколишній місцевості, провести вечір запитань і відповідей...

Тож побажаємо, щоб усі вони здійснилися, щоб школярі повели з собою найкращі враження про «Світланку» і наступного року знову приїхали у своє піонерське містечко.

О. ПАХОЛЮК.
Петрівський район.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

НЕСПОКІЙ ЩЕДРОГО СЕРЦЯ

Ішов урок української літератури. Вчителька читала учням про дівчинку, з якою трапився нещасний випадок і яку врятували люди в білих халатах... Одну з учениць оповідання схвилювало до сліз. Скільки вдячних слів хотілося їй висловити тим добрим лікарям, нячкам!

Тоді у першокласниці Водяньської восьмирічної школи Оленки Ненько й зародилася мрія стати медиком.

Мало не щодня відвідувала дівчинка місцевий медпункт. Завідуюча пунктом Раїса Миколаївна стала для Олени взірцем справжнього медика.

... Випускний вечір з вітаннями, похвальний лист, вступні іспити до Кіровоградського медичного училища імені Мухіна, студентські роки, — все минуло якось легко й радісно. Адже було палке кохання наважись.

З хорощим багажем знань і червоним дипломом приїхала Олена в рідне село.

Завідуюча Шишківським фельдшерсько-акушерським пунктом Світлана Василівна Назаренко в перший день знайомства дала кілька настанов і сказала:

— Теорія теорією, а з практикою ще будуть труднощі. Кріпчись!

Минуло лише три місяці, і Олена Олександрівна пізнала оте болюче хрещення, яке не обминає жодного молодого спеціаліста. Добре запам'ятала той день. Відомо, що важко проходять пологи в хворих серцем жінок. Одна з них виявилася пацієнткою Олени. І дівчина відчувала страх...

Та згодом скільки сонця, музики вплило в душу разом із дзвінком дитячим голосочком!

Часто згадує Олена того вже дворічного хлопчика. І кожного разу, коли приходить у дитсадок чи в школу і робить звичайні уколи, переказки, віддає дітям усе своє вміння і ласку.

Тільки справжній солдат уміє так терпіти. Молодець! — І вже будувати, що після цієї похвали «солдат» обов'язково мовчки стерпить біль, щоб показати себе витривалим.

У самої Олени росте донька Валя, якій незабаром виповниться два роки. Вони намагаються якнайбільше бути разом.

Олена збрала бібліотеку медичної літератури, якою вже й чоловік Федір зацікавився. Донором став. Нині на тракторній бригаді він очолює санітарний пост. Якось дружина повідомила йому, що мріє про створення фізичного кабінету на фельдшерсько-акушерському пункті. Це дало б

ЧИТАЧ-ГАЗЕТА

З ПОЧАТКУ РОКУ ДО РЕДАКЦІЇ НАДІЙШЛО 5953 ЛИСТИ.

До магазину «Промтовари» в селі Онинівському Маловисіківського району ці дітвора прийшли працювати після закінчення кооперативного технікуму. Уважні до покупок, сумлінні в праці, активні комсомолки — так характеризують їх колеги.

На знімку (зліва направо): члени комсомольсько-молодіжного колективу Валентина ШКАТУЛА, Людмила САВЧЕНКО, Ольга ПОПОВА і Ніна КАРПОВЕЦЬ.

Фото нашого читача А. ШЕВЧЕНКА.

3 ЧОМУ МОЛОДЬ ЗАЛИШАЄ СЕЛО?

байдужістю

СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ БУДІВНИЦТВО — НА ПРАВАХ ПАСИНКА

важливе

лодих колгоспників. Не сприяють у Попельнастому й індивідуальному житловому будівництву. На майже 800 дворів за рік будується лише один житловий будинок.

Ніхто не дбає і про задоволення духовних запитів молоді. Є в селі два клуби. Один на території п'ятої рілльничої бригади, другий — у центрі села, де бібліотеки. Розміщені ці культурно-освітні заклади в пристосованих приміщеннях. Чимало років їх ніхто не ремонтував. Жителі села вже й забули, коли проводилися такі культурні заходи, як концерти, вистави, вечори відпочинку. Не діють гуртки художньої самодіяльності. Навіть подивитися кінофільм не завжди є змога. Денних сеансів для дітей ніхто не організовує. На вечірні доводиться йти в бригаду № 5 за шість-сім кілометрів.

У центрі села маємо кіномайданчик, — гозорить голова сільвиконкому А. П. Чорнобривець.

Але кіномайданчик і є той «клуб» у центрі села. Його дах давно розвалився. Стіни, які залишилися, стали огороженою, за якою молоді, діти інколи збираються, щоб подивитися кінофільм. «Кіномайданчик» навколо і всередині заріс бур'янами. І до всього цього немає діла завідуючій клубом М. А. Цибулько.

Ще в 1976 році в селі почали будувати будинок культури на 400 місць із бібліотекою, кімнатами для занять різноманітних гуртків, обрядовим залом. Споруджує цю культурно-освітню установу Олександрійська міжколгоспна будівельна організація. Багато разів об'єкт оголошували пусковим, навіть заїзували, що будинок культури діє. Проте й досі до завершення будівництва далеко.

Важливим центром культурно-освітньої роботи серед

тей дошкільного віку. Через відсутність садків і ясел їхні матері здебільшого сидять з малюками вдома і не беруть участі в колгоспному виробництві.

Нині в користуванні трудівників полів і ферм постійними стають книга, радіо, телевізор, магнітофон, фотоапарат тощо. Та обходять ці товари попелнастівців. Більше року в селі не працює магазин культурних приміщень. І знов, аби придбати необхідні речі, доводиться за 65 кілометрів добиратися до райцентру чи в сусіднє село.

Коли зайшла мова про неухвалу до задоволення культурних запитів молоді, керівники колгоспу і сільради дружно заявили:

— Нам не допомагають районні організації і установи. Нам не дали... Нам не виділили... Про нас забувають...

Та хіба для того, щоб скосити бур'яни на так званому «кіномайданчику», відремонтувати клуби і бібліотеки, обладнати футбольне поле, волейбольний чи баскетбольний майданчик, відкрити дитячий садок, треба чекати допомоги райцентру? Це можна сказати і про організацію гуртків художньої самодіяльності, спортивних секцій. Тут потрібна елементарна відповідальність за задоволення духовних запитів молодих трудівників села, за організацію їх праці та змістовного відпочинку, про що з особливою силою наголошувалося на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС.

В Олександрійському районі вважають колгосп імені Шевченка одним із відстаючих господарств. Мають, подолання цього відставання треба починати з турботи про наше майбутнє — молодь.

М. ЗАГІРСЬКИЙ.
Олександрійський район.

можливість збільшити комплекс лікувальних заходів. Незабаром такий кабінет на Шишківському фельдшерсько-акушерському пункті буде обладнаний.

— Це ще одне навантаження. Але нічого не вдієш, така вже вона в нас неспокійна, — усміхається Федір.

Так, не має права і часу на спокій серце лікаря. І неспокій Олени Олександрівни — то постійне піклування про здоров'я людей, а, отже, про їхнє щастя.

Л. НОСЕНКО.

Комп'ютерський район.

ЧИТАЧ РАДИТЬ

СПОРТ ДАРУЄ ЗДОРОВ'Я

Виховання розвинутої фізично і духовно людини

— одне з найголовніших завдань сьогодення. Це

передбачає всебічний розвиток усіх видів спорту і

фізичної культури, в тому числі в школах, залучення

до фізкультурного руху широких верств населення

і особливо молоді.

Лікарський контроль за здоров'ям осіб, які займаються фізкультурою і спортом — один із важливих принципів радянського фізкультурного руху.

27 дитячо-юнацьких спортивних шкіл і 8 добровільних спортивних товариств функціонує у Кіровоградській області. В них займаються спортом відповідно 10743 і 380 тисяч фізкультурників різного віку.

В обласному лікувально-фізкультурному диспансері за здоров'ям спортсменів стежать спеціалісти, які володіють найсучаснішими методами спортивної медицини. Тут працює лабораторія, де виконуються всі види аналізів, кабінет функціональної діагностики, електрокардіографії, велоергометрії (обстеження зовнішнього дихання), ліе фізіотерапевтичний кабінет. У кабінеті лікувальної фізкультури виправляють порушення

постави і опорно-рухового апарату.

Ось кілька прикладів, що підтверджують благотворний вплив на організм систематичних занять фізкультурою і спортом.

Світлана Персвизник прийшла в секцію гімнастики з функціональними змінами в діяльності серця. Після багаторічних занять спортом вона позбулася хвороби і цим почуває себе здоровою. Не скаржиться на стан здоров'я і Віра Введенська, яка прийшла три роки тому у плавальний басейн із таким же захворюванням.

Слід нагадати, що діти, які займаються спортом з раннього дитинства, хворіють значно менше, ніж решта ровесників. І не завжди правильно чинять ті батьки, які при найменшому захворюванні дитини поспішають до лікаря за довідкою про звільнення від фізкультури. Адже заняття спортом — це не обов'язково високі результати, це передусім зміцнення здоров'я.

Т. СЛУЦЬКА,
лікар обласного лікувально-фізкультурного диспансеру.

ЧИТАЧ ОБУРЮЄТЬСЯ

ІЗДИЛИ ТА ВОЗНИЛИСЯ

Давайте будемо серйозними людьми. Ось ви, ось ми, ось я. Всі ми люди, всі ми — відповідальні. Це необхідно. Щоб я тоді не зробив прикраси, а ти мені не створив неприємності.

Що роблять наші славні люди-трудівники п'ять днів на тиждень? Працюють. І працюють здебільшого відмінно. Бо звідки ж наші успіхи беруться?

А ще два дні? На відпочинок!

Не по секрету скажу, що адміністрація кіровоградського виробничого об'єднання «Друкмаш» постійно дбає про змістовний і корисний відпочинок своїх трудівників. І для цього коштів не шкодує. Іздала, іздала і будуть іздала по всіх округах за рахунок адміністрації ті, хто заслугоує.

А профспілка що? Ага! Вона, профспілка, теж свої права знає. І користується ними.

Ось тут ми й дійшли до суті справи. Права — у профспілки, а засоби (в даному випадку) — в тур-

бюро нашому рідному, кіровоградському. Об'єднай це в одне — і відпочинок тобі забезпечений.

Конкретніше? Профспілка «Друкмашу» закупила в турбюро на 29—31 липня 30 путівок для поїздки в чудове місто Черкаси. Майбутні турнети з'являлися біля тієї точки земної кулі, куди мав прибути екскурсійний автобус. Збір було оголошено на 16.00. Нестерпача годинна стрілка після цього зробила повний оберт навколо меланхолійного циферблату, проте автобус не з'явився. Вона пробігла ще півдороги. Є! Прибув!

— Еге, — сказала представниця бюро. — Це ж нас ого скільки набралось.

— Згідно з путівками — тридцять.

— А у нас в автобусі лише двадцять місць.

— Як так? — обурився ті, хто сподівався на тридцять місць черкашанами.

Путівки — ось вони, і ми — ось.

— Знати не знаю і віддати не відаю.

— Дайте турбюро! Там розберемося.

Дали турбюро. Там розібрався: «Ішого автобуса немає, і взагалі ви будете ночувати не в Черкасах, а в Золотоноші...»

Смішно? Не дуже. Люди ще з минулого поведінки, заплативши свої гроші (30 процентів вартості путівки), леділа надію на зустріч із чудовим містом, а їм...

Привіт тобі, місто Черкаси! Чолом тобі, турбюро!

А. КЛИМУК.
м. Кіровоград.

ХОЧ ЛИСТА Й НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Жителі села Могутнього Кіровоградського району скаржилися редакції, що дуже часто при найменшому вітрі пропадає світло на їхній вулиці. Копію листа було надіслано до виконкому Кіровоградської районної Ради народних депутатів. Ось що відповів редакції голова виконкому В. Г. Медвідь: «Кіровоградський район електричних мереж проведений відповідні ремонтні роботи і нині всі житлові будинки села Могутнього електроенергією забезпечені. Проведені заходи жителів села повідомлено».

У НАШИХ
БАШКИРСЬКИХ
ДРУЗІВЛегендарний
земляк

Недавно у селі Покровка Стерлітамакського району відбувся мітинг, присвячений відкриттю пам'ятника уродженцю цього села делегату II з'їзду РСДРП Г. М. Мішеневу, червоногвардійцю, розстріляному у роки громадянської війни і воїнам, що загинули на фронтах Великої Вітчизняної.

На мітинг зібрались члени бюро райкому КПРС, райвиконкому, ветерани партії і праці, секретарі партійних організацій колгоспів і радгоспів, керівники установ та організацій, трудівники району.

Пам'ятник відкрив перший секретар райкому КПРС Ф. І. Машкін, ветеран партії В. П. Крупеня, ветеран війни і праці П. І. Покребинцев, перший секретар райкому ВЛКСМ М. Х. Бурангулов.

Г. БАЗЕКІН.

Дружбі

міцніти

Вдруге у цьому році відіжджає до НДР інтернаціональний загін БДМІ. До складу «Меридіана» увійшли студенти, які успішно поєднують відмінне навчання з активною громадською діяльністю, відвідування різних гуртків — з науково-дослідницькою роботою. Вони вже не вперше працюють у студентському будзагоні, мають досвід.

В день огляду готовності будзагону до виїзду ми провели суботник у дитячому будинку № 3, були зайняті на благоустрої Ленінського меморіалу. Багато подяк було висловлено на адресу студзганаівської агібригади, яка дала концерт для хворих і працівників Демської лікарні.

Ми сподіваємось, що ще міцнішою стане дружба студентів БДМІ та німецьких юнаків і дівчат із Галльського університету.

С. КОПИТОВ,
комісар будзагону «Меридіан».

Гарячі

оплески

глядачів

Закінчується пора літніх гастролей. Для Республіканського ордена Трудового Червоного Прапора російського драматичного театру Башкирської АРСР вони вийшли в Кемеровській області, де актори зустрілися з шахтарями, металургами, працівниками сільськогосподарства знаменитого Кузбасу.

Поїздка до Сибіру — перша в історії колективу. І тим дорожчі для нас успішні наші спектаклі, теплі зустрічі з глядачами в трудових комсомольських і піонерських таборах Новокузнецька, Кемерово, та інших міст. Наші актори взяли участь у теле- і радіопередачах, в обласному і міському фестивалі туристської пісні. Творче хрещення під час гастролей одержали молоді актори, випускники Уфимського інституту мистецтв Т. Макрушина, В. Лавров, А. Федерясе.

Багато вражень ми привеземо з собою у рідну Башкирію, і одне із найприємніших — гарячі оплески наших нових друзів із Сибіру.

Т. АБРОСИМОВА,
завідуюча літературною частиною театру
За матеріалами газети «Ленинец», органу Башкирського обкому ВЛКСМ.

КОЛГОСПНІ футболісти їхали до сусідів на фінальний матч першості району. Ім були створені всі умови для тренувань — мали зразкову спортивну базу, непоганого наставника. Звідси й результати — спортсмени вигравали не лише на районних турнірах — вони мали успіх і в поєдинках з кра-

Бо якщо ти слабкий духовно, то фізична сила не виручить. Адже не буде волі, не буде впевненості, не буде мужності. А мужність, як підкреслював В. О. Сухомлинський, — це сила духу, непохитність і стійкість людини перед труднощами, готовність віддати своє життя в ім'я переконань.

Після роботи в ДЮСШ він майже щодня приходив до свого колишнього вихованця. Години розмов. І Манойлов зумів пересилити самого себе — в той «катастрофічний» рік проби під час тренувань самостійно більше восьми тисяч кілометрів, а потім на турнірі марафонців у Києві Григорій отримав

виставили свого спортсмена, який переміг. Інші їм тоді про моральний аспект ситуації: «До чого ви привчаєте юних? Вони бачать, як старші намагаються будь-якою ціною виставити свою команду в призері, вдаються до окаянств, називають свого вихованця розрядником, хоч він упер-

брати найбільше очок, навчитись у досвідченіших. Вчитель часто проводить бесіди зі своїми вихованцями про колективізм, про добро і зло тощо.

І ці сільські діти знають, що тільки в праці вони зможуть досягти великого, корисного. Цього навчив їх учитель, котрий поряд з намаганнями виставити школярів на новий рубіж у спорті ставить на один важіль не менш значимий — турботу про моральне обличчя хлопчиків і дівчаток.

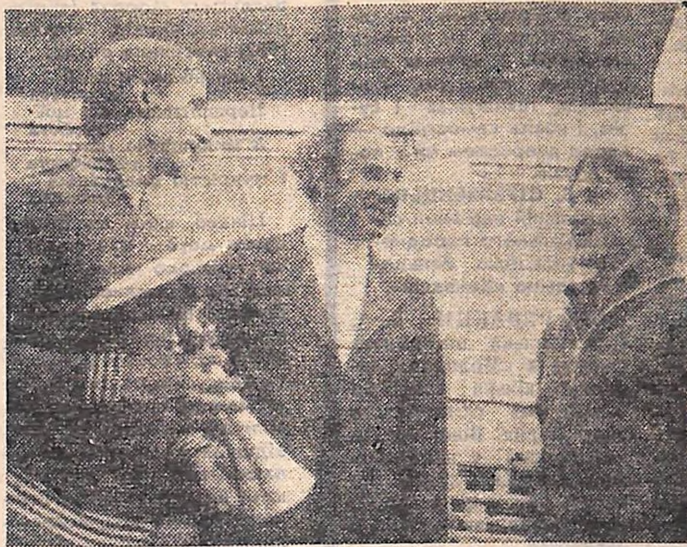
Мені ж у розмові він сказав коротко: «Аморальність у спорті просто недопустима. Погано вихована людина — поганий спортсмен». Так міркують і кращі тренери області В. К. Іванець, М. І. Романенко, Л. М. Медведєв, В. С. Бикова, досвідчені вчителі фізкультури Т. Я. Моронгел, П. К. Солтук. Учителі фізкультури десятиріччя № 5 м. Кіровограда Л. М. Коліда, наприклад, працювала в тітку зі своїми вихованцями в таборі праці і відпочинку «Старт». І тут вона дбала про духовний світ юних спортсменів. Був девіз: «Спорт і труд — поруч ідуть». За ним — шлях до активної життєвої позиції.

На зустрічі з ветеранами партії в Центральному Комітеті КПРС і сільський секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропов говорив про те, що молодь, як і люди іншого віку, буває різною. Переважна більшість нинішніх молодих людей — це активні учасники комуністичного будівництва, гідні спадкоємці і продовжувачі справи батьків. Та саме на такому загальному фоні особливо ріжуть око факти утриманства, трудової і громадської пасивності, недисциплінованості, властиві якійсь частині молоді. Не може не викликати занепокоєння небезпечний грибок міщанства, який проникає в молодіжне середовище.

Щоб викоринити шкідливе, потрібні досвід і знання ветеранів, які вміють працювати з молоддю. Вони, наставники, готують нині гідну зміну. Тож хай і фізкультурні працівники покликуть на допомогу ветеранів. Іхне напутнє слово, їх особистий приклад сприятимуть вихованню хороших спортсменів і хороших людей. Тож станьмо поруч з ветеранами!

М. ШЕВЧУК.

Який ти, чемпіоне?

Наставник спортсменів Кіровоградського машинобудівного технікуму М. С. БИНОВ задоволений його вихованцями перемогли у чесній боротьбі.

щими сільськими командами області, республіки. Цього разу була впевненість у перемозі. Біля автомашини, яка вирушала в дорогу, голова колгоспу раптом сказав хлопцям:

— Виграєте — веду на королівську вечерю і даю по четвертаку.

Хлопці вибороли кубок. І голова дотримав свого слова.

Іншого разу премії вже не було, бо голова колгоспу був у відпустці. І один з наймолодших футболістів уперся:

— Задарма не гратиму.

Та інструктор по спорту замість того, щоб розтлумачити юнакові хибність його позиції, вмовляв:

— Прийде голова, за два матчі заплатить...

А ось протилежне. У колгоспі імені Фрунзе Ульяновського району щороку організовують поєдинки допризовної молоді з військово-технічних видів спорту на приз пам'яті Героя Радянського Союзу Архипа Маніти.

Перед початком змагань спортсмени ідуть у музей Героя, слухають тут розповіді про його подвиг. А після змагань син Архипа Самійловича Олександр вручає переможцю портрет свого батька, котрий у Берліні повторив подвиг Олександра Матросова.

Майбутні воїни пишаються таким подарунком. Вони беруть цю дорогу реліквію в армію, бережуть її потім разом зі знаками військової доблесті.

Ось де правильний підхід до виховання спортсмена, воїна, просто молоді людини, яка виходить на широку дорогу життя.

* * *

ІНШОРАЛЬНЕ виховання спортсмена. Воно невід'ємне від фізичного. Погано виховані юнак чи дівчина навіть із найкращими фізичними даними не скорять висоти, до якої здавалося б, один крок.

Які ж, скажімо, були переконання в молодого гравця однієї з провідних команд області, коли він кілька разів спустошував гаманці і рюкзаків своїх товаришів? Він мріяв, що йому ось-ось дадуть добротну квартиру, автомашину. І забував, що для цього ще треба багато працювати. А чужий карбованець узяти легше, ніж заробити його.

На жаль, наставники спортсмена подумали про комплексний підхід до виховання футболістів тільки після того, коли крадій опинився на лаві підсудних.

Легкоатлет зі Світловодська Григорій Манойлов, який виступав на стайерських дистанціях, дістав тяжку травму. Йому ампутували руку. І зневірився чоловік. Про спорт, як він вважав, і мови тепер уже не могло бути. Блукав вулицями, парками, до нього приєднувалися випадкові «друзі-товариші».

Однак тренер Манойлова І. І. Мірошніченко не міг змиритися з цим.

срібну медаль республіканської ради сільського спортивного товариства...

І початківець з ДЮСШ в усьому намагається бути схожим на свого земляка — багаторазового призера республіканських і всесоюзних турнірів, майстра спорту СРСР Г. М. Манойлова. Він став їхнім наставником — доброзичливим, вимогливим.

ЯКОСЬ в обряді «Колос» на турнірі багатоборців ГПО був заявлений один спортсмен, а стартував під його іменем інший. Заради того, щоб виграла команда. Судді вчасно виявили такий нечесний хід (результат спортсмена, хоч і високий, був анульований, команда, за яку він виступав, отримала нулі і прогала тим, хто чесно боровся за нагороди).

Серед окремих фізкультурних активістів тоді точилася суперечка: чи велика то провина — підставити одного замість іншого? «Звичайно це не дозволено правилами змагань», — говорили одні. — Але ж усе одно ми

нір з чотириборства «Дружба». Нині знову збирається в дорогу — в Туапсе, на Всесоюзний зліт переможців дитячої спортивної гри «Старт надій». Двадцять шестикласників зі степової Союзівки представлятимуть там нашу республіку. Всі вони значківці ГПО. Ціле літо хлопчики і дівчатка організовано тренувалися під керівництвом В. А. Нечипуренка. Але вони не лише бігали і стрибали, кидали м'ячик, підтягувались на перекладині, ходили в туристичні походи. Вчитель аналізував духовно-моральні орієнтири школярів і радів, що його вихованці ставлять на перший план не матеріальні, а моральні цінності. Ось він запитує:

— Що б ви хотіли взяти там, на всесоюзному зльоті?

Відповідь однастайна, всі двадцять — за одне: побачити визначних спортсменів, прославлених героїв, почути напутнє слово, знайти нових хороших друзів і показати себе з найкращого боку — на-

КРОК У СТРИЙ

СИН ФРОНТОВИКА

Закінчивши вісім класів Світловодської середньої школи № 3, Олександр Калінін навчався в Кіровоградському машинобудівному технікумі на Полтавщині. Активіст дтсаафінської організації, він захоплювався стрілецьким спортом, любив до якого прищепив своїм вихованням учасник Великої Вітчизняної війни підполковник запасу Михайло Михайлович Новиков. Комсомолец систематично брав участь у стрілецьких змаганнях, займаючи призові місця.

Отримавши спеціальність техника — технолога, юнак працював у Світловодську. А коли Олександра випрошували на військову службу, з напутніми словами до нього і його ровесників звернувшись ветерани війни М. Я. Зинянич і О. Ю. Кривобок, котрий сказав:

— Ми захищали рідну Батьківщину від фашистської навали в роки війни. А вам випала велика честь захищати мирний труд радянського народу. Служіть, хлопці, так же сумлінно, як і працювали!

Від імені призовників вступив Олександр Калінін:

— Ми не підведемо рідного колективу.

І ось служба в армії. Калінін потрапив у навчальний підрозділ, де здобув спеціальність ремонтника складної військової техніки. Він проявив себе дисциплінованим воїном, який свято виконує наказ старших, фронтовика-батька — вірно служити любимої Батьківщині.

Командир стрілецького взводу лейтенант Н. Д. Калінін захищав Дніпропетровськ, Харків, воював на

Південно-Західному фронті, Кавказі, визволив від гітлерівських окупантів Крим. Він нагороджений медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «За оборону Кавказу».

Син фронтовика гідний ратної слави свого батька. На разунку гвардії рядового Олександра Калініна ІЗ подяк командувача. Груді молодого воїна прикрашає значок «Відмінник Радянської Армії». Товариші обрали Олександра заступником секретаря комітету комсомолу підрозділу. Відповідаючи за масово-політичну роботу, Калінін систематично проводить п'єчори, зустрічі, спортивні змагання.

А. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
завідуючий позаштатним відділом оргмасової роботи і військово-патріотичної пропаганди міського комітету ДТСааФ.
м. Світловодськ.

«ЗІРКА»—

«АВАНГАРД»—1:1

Наприкінці зустрічі «Зірки» з ровесником «Авангардом» приз кращого гравця матчу був вручений Олєгу Трегубенку. І його товариші по команді майже всі теж грали на високих швидкостях, самовіддано боролися за кожний м'яч.

«Авангард» — одна з провідних команд другого ешелону українського футболу. Досить сказати, що останні чотири сезони вони не опускалися нижче четвертого місця в зоні.

Нині ровесники поки що на дев'ятому місці і, звичайно, прагнуть повернутися в групу лідерів. А кіровоградцям будь-що потрібні перемоги, щоб вийти з небезпечної зони, запобігти виходу з другої ліги. Це й обумовило гостроту зустрічі. Хвили атак на-кочувались то на одні, то

на інші ворота і гру в першому таймі можна було назвати поєдинком рівних. І все ж гостям вдалося вийти вперед після удару Володимира Фігеля. Та перевага протрималася недовго. За кілька хвилин Володимир Димов вивів на удар Олєга Трегубенка, і той майстерно завершив комбінацію.

У другому таймі кіровоградці буквально притиснули ровесників до їхніх воріт, створюючи небезпечку за небезпечкою. Хоч матч так і закінчився нічиєю, він залишив приємне враження наполегливістю обох команд, стрімкістю комбінацій, насиченістю цікавими ігровими ситуаціями.

ПОРАДИМОСЬ?

ПРО СУЧАСНИЙ ТАНЕЦЬ

Досить часто можна почути нарікання на те, що сучасна молодь танцювати не вміє, що танцювальні вечори проходять одноманітно, нецікаво. Важко з цим не погодитися, тому що значна частина молоді не приділяє особливого уваги естетичності побутового танцю. Хоча і в нього є свої вимоги. Необхідна умова — прості доступні рухи, природність і відчуття ритму. Звичайно, трішки фантазії, побільше емоцій.

Побутовий танець тим і відрізняється від усіх інших, що ми танцюємо, ко-

ли нам весело — чи то в дискотеці, чи на весіллі або на святковому вечорі. Цей танець повинен виражати наш настрій.

Ось уявіть собі: ви молоді, красиві, гарно одягнені, сьогодні у вас святковий настрій. Починає грати музика. Природно, що оточуючі чекають від вашого танцю естетичної насолоди. Що це значить? Хоча ваша має бути легкою, осянка — пряма, голова піднята, руки розкриті, динамічні. До речі, елементів у танці може бути небагато, три-чотири найпростіші, а ось варіанти їх, композиція — це і буде ваш танець.

Добре, якби на вечорах танців, у дискотеках був масовик, який би керував аудиторією, підказував їм рухи, показував найпростіші елементи, ачив танцювати.

Причому, помиляється той, хто вважає, що дорослій людині вчиться танцювати пізно. Ніколи не пізно. Хоча, звичайно, найкраще починати з дитячого віку. Добре було б, якби хоча б найпростіших елементів танців, уміння красиво рухатися навчали в кожній школі з першого класу. Але трапляється так, що багання навчитися танцювати ви-

никає у людей, яким уже за тридцять. І ми радо йдемо їм назустріч. Сучасна молода людина повинна використовувати будь-яку нагоду навчитися танцювати. Адже це один із елементів особистої культури. Мабуть, декому доводилось бути свідками такої ситуації: на танцювальному майданчику з'являється кілька чоловік, що гарно танцюють. Мимоволі всі інші поступово виходять з танцю, бо почувають себе ніяково.

Щоб цього не трапилось з молодими людьми, я раджу їм вчитися танцювати. У гуртках при будинках культури, при школах, технікумах і вузах, і навіть самостійно — перед дзеркалом чи у колі друзів.

Б. СТРЕЛЬБИЦЬКА, художній керівник самодіяльного народного ансамблю бального танцю «Коналія».

ВІД РЕДАКЦІЇ. Б. А. Стрельбицька погодилася описати в «Молодому комунарі» кілька сучасних танців для самостійного розучування. Вони будуть надруковані у наступних випусках «Диск-залу». Напишіть нам, дорогі друзі, яких танців ви хотіли б навчитися.

ЗІРКИ РАДЯНСЬКОЇ ЕСТРАДИ

«Дорога редакціє!

Я — постійна читачка «Молодого комунара». Навчаюся в середній школі № 2, люблю співати, цікавлюся естрадою. З великим інтересом прочитала недавно в «Диск-залі» розповідь

про Валерія Леонтьєва, творчість якого захоплююсь. Сьогодні маю до редакції ось яке прохання: розкажіть на сторінках газети про відомого співака і композитора Юрія Антонова. Лариса. м. Новомиргород».

До редакції лише за останній місяць прийшло 17 подібних листів.

Виконуючи численні замовлення любителів музики, вміщуємо розповідь про Юрія Антонова.

Надзвичайність звичного

Будь-який непересічний виконавець прагне всіма силами — особливо в стадії дебюту — чимось різко виділитися серед решти, утвердити свою неповторну індивідуальність. Це може бути голос, репертуар, міміка, все — аж до зачіски, — що дозволяє створити образ, який запам'ятовується. У Юрія Антонова, зовсім інша, нестандартна стратегія, але саме вона забезпечила йому піднесення Назва цієї стратегії — «середина»: суть її — уникаючи крайнощів, прагнути в усьому до максимальної «нормальності». Антонов створив образ простого й доступного хлопця. Він навіть не подає себе як соліст, він співає, аккомпанюючи собі на гітарі — точніше як мільйони звичайних компанійських хлопців.

Музика Антонова повністю відповідає його образу і подобається публіці. Слухачі стомлені від звукових скориштів сімдесятих, і їх тягне під дах затишного дому, де мож-

на спокійно відпочити від усіляких естрадних стресів: «важкості» року і монотонності диско, експериментів Тухманова, емоційності Пугачової тощо. Вихідним є три складові: світлі бадьорі гармонії, мелодраматизм і мелодійна квітчастість, нарешті, задушевні інтонації російського романсу.

Антонов — хороший мелодист. Хоча тем посправжньому сильних і самобутніх у Антонова, правду кажучи, небагато, більшість пісень зіткані із «загальних місць». Наявність помітно виражених мелодійних ліній дозволяє Антонову спростити аранжировку, зробити звучання прозорим. Перелічуючи досягнення Юрія Антонова, не можна обійти увагою його голос. Тут принцип «золотої середини» залізно витримується. Співак не пригломшує слухачів силою вокалу і широтою діапазону, але й не відлякує детонаванням і любительською гугливистію.

Та якщо поглянути де-що ширше, то неминуче постає питання: чи не надто дешево «купилася» маса прихильників і прихильниць? Слухач живе не духом єдиним, і музика комфортно розважальна йому теж необхідна. Простота пісень Антонова і його гнучкий підхід симпатичніші, ніж надуманість, претензійність і самовдоволені консерватизм, характерні для багатьох артистів. А з іншого боку... До чого ж нудний цей скромний музичний сервіс «по калькуляції»? І дає не більше інформації для роздумів, ніж заспокоїлива пілюля. Не відмовляючи Юрію Антонову у праві на популярність, можна лише поремствувати на те, що його флірт із удачею надто раціональний. Трохи сміливості, пристрасті, гри розуму? Це вже буде не Антонов.

Г. ГОЛОВКО,**А. ТРОЙЦЬКИЙ.**

(За матеріалами газети «Московский комсомолец»).

«Світлопільська» Ф. Бондарчука, який обурювався низьким ідейно-художнім рівнем, безмістовністю окремих номерів програми укрїнського вокально-інструментального ансамблю «Музики». Йшлося і про не завжди пристойне поведіння артистів на сцені. Відповідь на газетний виступ надіслав художній керівник відділу організаційно-творчого контролю Укрїнцверту Е. Л. Кожуховський.

«Листа читача газети обговорено із керівником Закарпатської обласної філармонії. Програму ВІА

«Музики» двічі прослухано на гастрольному маршруті — в м. Кіровограді і в м. Елісті режисером відділу організаційно-творчого контролю Укрїнцверту. Колективові зауваження щодо постановочної частини програми, режисури концерту, вказано на надмірну силу звучання апаратури під час виступів. Лист читача газети обговорено також на зборах колективу «Музики» в присутності представника відділу організаційно-творчого контролю Укрїнцверту. З артистами проведено роз'яснювальну роботу».

«Я проти такого «мистецтва»

Під таким заголовком було вміщено у «Диск-залі» листа інженера шахти

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины. На украинском языке.

316050, МСП,
вул. Луначарського, 36
НАША АДРЕСА:
м. Кіровоград.

ВК 07929

Индекс 61103.

Обсяг 0.5 друк. арк.

Зам. 409.

Тираж 51 500.

З джерел натхнення і любові

Кожна книга поезії — тасмниця людської душі. І страшно, і хочеться відкрити її, — не привласнити, а хоча б позичити чужу радість, посміхнутися прикрошам. Гість я — незваний, то ж хтозна, чи будемо ми взаємно раді: я книзі, а вона — мені?

Відкриваючи нову збірку віршів нашого земляка Валентина Мороза («Крізь пам'ять». Одеса, «Маяк», 1982) вихоплюю рядки:

І ще не знаші досі відчуття
Переплітають всі мої турботи
З минулістю мого серцебиття
І мудрістю майбутньої роботи...

Цікаво, яким же бачить автор мого сучасника? І світ навколо нього? У віршах, що присвячені подіям Великої Вітчизняної, особливо відчутне прагнення поета по-своєму осмислити сенс людського буття, визначити суще і скороминуше в безмежжі часу, відшукати вічні джерела нашої пам'яті. Зворушують високою емоційною напругою і драматизмом динамічна «Балада-діалог» (вона увійшла і до попередньої книги «Крізь пам'ять» та «Монолог старого водія»). Цікаве в композиції цих творів те, що ліричний герой ніби водночас бачить війну і її наслідки в минулому і теперішньому часі, тому і сила враження від цього подвоюється. Читач переживає тривогу колишнього льотчика і нинішнього водія тролейбуса, чия пам'ять щораз на мирному проспекті відлінує воєнним лихоліттям. Хвилює і символічний діалог Гастелло з землею, за яку він свідомо жертвує життям.

Прискіпливо вдивляється автор в характері дітей та внуків ветеранів: чи ж гідні ми нести відповідальну спадщину — «високий злет і невситимість бою», а коли треба — то і смерть в бою? В. Мороз намагається опоеитизувати найбуденніший епі-

зод, вбачаючи у ньому високий зміст — символ. Це — прямий обов'язок поета і художника. Ось хлопчик в автобусі, наприклад, каже звичне «поїхали», а в поета народжується рядки:

Благословенна будь, земля моя:
Ти уже народила пове покоління синів,
Котрі кожному дорогою своєю в невідомість
Починають, зіткнувшись,
Коротким, виразним словом:

— Поїхали.
Так цілком зрозумілим стає узагальнення до космічних (в прямому і переносному значенні) масштабів. Коли читаш про смерть хлібороба чи наближення живих — хвилює не тільки конкретно зображена ситуація, а широке поле тяжіння ліричного героя до пізнання величчя і краси життя та роботи.

Однак, здається мені, що автор надто часто за джерело натхнення обирає літературу. Хотілося б, щоб основою поетичного замислу частіше служило саме життя. Адже в поезії читач шукає не стільки спорідненості, скільки поетичної своєрідності.

Багатох із нас лякає самотність. Тільки не поетів. Бо в них самотність не буває «дистильованою», її обов'язково заповнює природа. Тому завжди цікаве поетичне бачення і розуміння дерева, хмари, коника-стрибунця... Проникаєшся мінорними і елегійними настроями, які не заважають, а, навпаки, допомагають радіти «долям квітки», осінньому цвітінню дерев, весняному пагінцю, що пронизує бетон...

Коли читаш ці проникливі рядки, стає прикро за самих себе. Як часто ми байдуже проходимо мимо того, що можна по-

мітити і відчувати раз, а пам'ятати все життя, що повинно жити нас, як джерело натхнення і любові. Відчувається, які дороги і близькі поету простори Вітчизни, які обережні і уважні його кроки по землі батьків і друзів.

Поет — міський житель, але в творах його надиво мирно уживається сільський і міський пейзаж. Так само пейзажна лірика непомітно переходить в медитативну, в інтимну. Цим переходом сприяють жанр сонета, верлібр, а одним із характерних для його стилю художніх засобів виступає гіпербола. На жаль, іноді автор втрачає почуття міри при зображенні почуттів, збивається на красивості. Тоді описані картини з романтичними стають сентиментальними. («І сон-трава, і синій сон-трави», «Тихі сніги»). А, буває, причиною неточного зображення духовного стану героїв стає не багатовимірність почуттів, а загальне, неточне слово. Так, освіщення поета музи звучить не тільки самокритично, а й пародійно:

Поезіє, да те тебе
Що не даєш забути
Головного:
Політ листка —
прекрасніший від того,
Що я зробив і згодом
ще зроблю...

Більше імпронує мені як читачеві інше зізнання автора у вірші «Мій шпак»: «... прийшла пора й мені співати кожному пісню, як останню...» Яке відповідальне задоволення! Але ж саме такі пісні не просто пропускаються крізь пам'ять, читача, а залишаються в ній.

А. КОРИНЬ.

м. Кіровоград.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Клавіатура для електромюзичного інструменту

Аматорам конструювання клавішних електромюзичних інструментів не обійтися без «Радіоконструктора «Старт». Клавіатура для електромюзичного інструменту», який випускається в СРСР вперше.

З нього складається

ся мануал, що не відрізняється від тих, що використовуються у вітчизняних та закордонних електроорганах, синтезаторах, стрінге, піано та інших, які серійно випускаються.

З питань придбання «Радіоконструктора «Старт». Клавіату-

ра для електромюзичного інструменту» звертатися до магазинів «Культторгу», «Юний техник», на обласні бази «Культторгу», а також на Житомирське ВО «Електро в м і р ю вач» (262001, Житомир, Котовського, 3). Зам. 81

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

З 1 СЕРПНЯ У

КРАЇНІ ТРИВАЄ

ПЕРЕДПЛАТА НА

ГАЗЕТИ І

ЖУРНАЛИ.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.